

YURISH
LEVEL 10

Yurish level 10

Chris Towel

© 2016 C. Towel / Uitgeverij U2pi
Tweede druk januari 2018

Titel: Yurish level 10
Auteur: Chris Towel

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag
Website uitgever: www.jouwboek.nl
ISBN: 978-90-8759-738-2
NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Daarom...

Zonder de volgende inspirerende mensen had ik dit verhaal niet kunnen schrijven.

Aida Mark, Armin van Buuren, John Ilgen, Jeannet de Graaf.

Dankjewel.

1. WROC

Het is donker.

Het is kleffig.

Ik heb het warm.

Benauwd.

Ik zit in elkaar gedrukt in een te kleine ruimte.

Ik wil eruit.

“Eruit! Eruit! Arghhh!”

Mijn schouders en knieën zitten klem. Ik kan mij niet bewegen.

Ik druk harder tegen de wand. Probeer mijn rug te rechte.

“Oeoempff! Arghhh!” De wand geeft helemaal niets mee. Ik zit muur- en muurvast.

“Krijg geen lucht. Geen lucht!”

Paniek komt op.

“Rustig. Rustig! Denk na. Denk!”

Met grote inspanning kan ik mijn kop een beetje naar achter en naar voren bewegen. Met m'n neus kan ik tegen de wand voor mij tikken. Na een paar keer voorzichtig, tik ik zo hard als dat ik kan. Misschien krijg ik die wand kapot. Het is de enige kans om hier levend uit te komen. “Aan het werk!”

Al snel ben ik buiten adem.

“Waar ben ik in terecht gekomen? Hoe kom ik hier uit? O, o, o, ik wil eruit!” Ik begin te huilen. Het is zó benauwd.

Met zelfmedelijden red ik het niet. Dat weet ik ook. “Rustig! Focus! Adem in! Adem uit!”

Mijn hartslag gaat langzaam terug naar normaal.

Kop naar achteren. Diep inademen en dan ... ‘Rám!’ Zo hard mogelijk met mijn neus tegen de wand!

Na een paar keer moet ik weer pauzeren. Dit valt niet mee. Ben echt heel snel mijn adem kwijt. Logisch in zo'n rare houding, met deze inspanning en bijna geen zuurstof. Het is het enige dat ik kán doen. Geen andere mogelijkheid. Ik moet mijn kop

gebruiken als ik wil leven.

“Inademen door m’n neus. Uitademen door m’n bek. Rustig blijven. Rustig blijven.” Ik onderdruk de weer opkomende paniek. Het lukt. De hartslag daalt. Bijgekomen tik ik verder. Zo gaat het door. Tikken. Huilen. Op adem komen. Tikken. Wanhoop. Op adem komen. Tikken. Paniek. Rustig worden. Tikken. Uur na uur.

En dan, net als ik het niet meer zie zitten, voelt een tik opeens anders. “Hé! Gaf hij mee? Bewoog de wand? Ja toch?” Mijn hartslag schiet omhoog. Niet van inspanning. Van spanning. Heb ik het mij verbeeld?

Kop naar achteren. Diep inademen. Hard naar voren. ‘Rám!’
“Nee, géén verbeelding! Er zit een barstje in de wand!”

Ik kan wel juichen en huilen tegelijk!

Kop naar achteren. Adem in. Hard naar voren. ‘Rám!’ Het barstje wordt groter! Kop naar achteren. Adem in. Hard naar voren. ‘Rám!’ Een stukje breekt af. Er zit een gat in de wand!

De bedompte, benauwde lucht maakt plaats voor frisse. Met mijn ogen dicht adem ik diep in. Ik hou het even vast. Adem met een zucht uit. “Ah zuurstof. Heerlijk. Koelte.” Het op adem komen is niet eerder zó lekker geweest. Heerlijk! Ik neem de tijd om mijn krachten weer te verzamelen.

Na deze wat langere pauze, volgens mij ben ik zelfs even in slaap gevallen, tik ik de randjes van het gat weg. De opening wordt al snel groter. Er schijnt fel wit licht in mijn ‘gevangenis’ naar binnen. Ik knipper met mijn oogjes.

Ik begin te zien waar ik in zit. Het ziet er smerig uit. Rondom is de wand crème wit. Ik zit met mijn donzige achterste in een gelig, plakkerig plasje. Mijn pootjes, donkerbruin van kleur, komen met hun zwemvliezen bijna onder mijn kin. Er is geen ruimte om te bewegen. Doet nu echt pijn. Met nieuwe energie tik ik door op de wand. Het gat wordt groter. Al snel zo groot dat ik mijn rug kan rechten. De warmte van het zonnetje voel ik op mijn lichaam. “Oef, dat is lekker zeg.” Ik steek mijn kop

omhoog in de lucht. Zalig na de opsluiting in dat maffe ei.

Ik strek mijn pootjes. Direct val ik met ei en al om! "O, ho, au!" Met mijn snavel klap ik op de harde nestbodem. Beduusd blijf ik even zo liggen. Dan wurm ik mij uit het ei. Eerst mijn schouders en vleugeltjes. Daarna de rest van mijn lichaam. "Hè jakkes. M'n kont is plakkerig."

Ik trek mijn pootjes onder mijn lichaam en probeer te gaan staan. "Tjonge, niet gemakkelijk. Oeh! Uitkijken." Na een beetje wiebelen vind ik de balans en sta dan stevig in de wereld. Met mijn koppie in de lucht spreid ik mijn vleugeltjes. Ik schud mijn donsveertjes flink uit. "Jawel, ik ben geboren!"

De triomf maakt meteen weer plaats voor onzekerheid. "Waar ben ik eigenlijk? O jee, is er geen gevaar? Ben ik alleen?" Ik kijk om mij heen.

Het nest is van bruinachtig geel materiaal. Het ziet er stevig uit. Takjes en riet zitten in elkaar gevlochten. De bodem is bezaaid met witte en bruine donsveertjes. Overal liggen stukjes eierschaal. "Hé, blijkbaar ben ik niet de eerste. Er zijn er meer. Veel meer! Maar waar zijn ze?"

Ik klim op de nestrand en kijk rond. Het nest is vastgemaakt aan een uit het water stekende dikke donkerbruine tak. Eromheen is water. Veel water. Op een paar meter afstand zijn links en rechts de oevers te zien. Met helder groen gras. Het steekt mooi af bij de lichtblauwe lucht waarin een paar wolken als grote watten drijven. In het gras zie ik witte en gele bloemetjes. Om de zoveel meter een boom. Korte, stompe, dikke bomen. Ze zien er oud uit en werpen grillige schaduwen op het water. Op de grens van het water met de oever loopt een smalle strook van lang riet. Het buigt lichtjes heen en weer. Het groenblauwe water stroomt langzaam. Ik kijk omlaag. Geen bodem te zien. Daar is het water te troebel voor. Een prachtige landelijke omgeving met het nest in een soort brede sloot.

"Pieppiep. Pieppiep." Ik val bijna achterover. Kan mij nog net staande houden. "Wat was dát?"

Verderop in de sloot zie ik achter een grote bruine eend een hele groep kleintjes. Ze maken veel kabaal. Ik tel er zes. Waarschijnlijk mijn broertjes en zusjes. Allemaal even donzig als ik. Een paar bruingeel. Een paar heldergeel. De grote bruine eend heb ik nog nooit gezien maar herken haar direct. "Mamma! Mamma!"

Zonder nadenken spring ik in het water. "Wah! Lekker!" Alsof ik nooit anders gedaan heb peddel ik met mijn pootjes. "Pieppiep. Wacht op mij!"

Mamma en de anderen zwemmen gewoon door! Zonder omkijken! Ik haal ze niet in.

"Harder peddelen!" Mijn lichaam komt boven het water uit. Alleen mijn pootjes raken het water nog. Binnen een paar seconden heb ik ze ingehaald. Ik minder vaart. Mijn buik zakt terug in het water.

"Zo!" mamma kijkt mij aan. "Jij kan hard zwemmen. Erg belangrijk de komende weken. Hou mij in de gaten. Als ik kwaak moet je zo snel mogelijk bij mij komen. Ok?" Zonder antwoord af te wachten draait ze zich om en zwemt verder.

Trots kijk ik met mijn kraaloogjes naar mijn broertjes en zusjes. "Ik kan al iets heel belangrijks! Hard zwemmen!"

Zij reageren niet. Kijken niet eens naar mij. Mamma draait zich naar ons om. "Eten" zegt zij. "Eten drijft op en onder het water. Je moet proberen om alles op te eten wat je tegenkomt, niet te hard is en je door kunt slikken. Ga maar proberen te eten, maar ..." voegt zij er op dreigende toon aan toe. "Blijf in de buurt. Bij mij ben je veilig. Doe je dat niet, dan ben je voer voor andere beesten. En dat willen we niet! Toch?"

Een vraag die met een angstig "Pieppiep. Nee dat willen wij niet!" bevestigend beantwoord wordt. Niet dat we weten wat het betekent om 'voer voor andere beesten te zijn'. Maar de manier waarop het gezegd wordt, leidt als vanzelf tot ons antwoord.

Ik weet niet zo goed wat ik er van denken moet. Ben er niet gerust op. Voor de zekerheid blijf ik in de buurt van mamma

ronddobberen. De anderen zwemmen alle kanten op.

“Toe maar. Ga maar. Wees niet bang.” Mamma ziet mij nerveus om haar heen draaien. “Kijk. Je broertjes en zusjes zijn al aan het eten. Ik let wel op.” Ik kijk haar vragend aan. Ze knikt geruststellend.

Nu durf ik ook eten te gaan zoeken. Een paar peddeltjes en ik ben bij mamma vandaan. Meteen zie ik een groen dingetje dat op het water drijft. Achterdochtig kijk ik er naar. Hij beweegt niet. Ook niet als ik er met mijn snavel tegenaan tik. Het doet niets terug. Ik hap. Vooral veel water. Ik krijg het niet doorgeslikt. Spuug het uit. “Bwagh! Niet lekker.”

Moet ik dus anders doen. Na een paar mislukte pogingen en geproest heb ik het door. Als ik na het oplepelen mijn koppie schudt met mijn snavel een beetje open, vliegt het water eruit en blijft alleen het eten over. “Dat gaat beter.” Ik pak het volgende en het volgende groene drijvende dingetje. Zo gaat het prima. Met de minuut word ik zelfverzekerder. “Daar nog eentje. Kijk daar drijven er een paar bijelkaar.” Ik peddel er op los en eet door zoals mamma heeft opgedragen.

“Kwáák!” klinkt het in de verte. Met mijn snavel vol groen kijk ik verdwaasd op. Net zoals mijn broertjes en zusjes. Niemand reageert. “Kwáák! Snel hier komen. Gevaar!”

Samen met de anderen begin ik mamma's kant op te zwemmen. Af en toe neem ik een zijstapje naar rondsrijvend eten. Kun je toch niet zomaar aan voorbij zwemmen. “Die ook nog.” Ik passeer een paar groene drijfseltjes. Snel lepel ik ze op. Kopschuddend dobber ik verder.

Een hartverscheurend “piepPIEP PIEPpiep!” haalt mij ruw uit mijn gedachten. Mijn broertjes en zusjes kijken met grote ogen naar iets verderop. Ik kijk mee.

Er staat een grote grijsblauwe vogel in het water. “Hé, die heb ik daarnet helemaal niet gezien!” In zijn snavel houdt hij één van mijn broertjes hoog boven het water. Zijn ogen en snavel zijn wijd opengesperd. Hij schreeuwt zonder geluid! De grote vogel

spreidt zijn vleugels en vliegt langzaam, gracieus weg. Nog één “piep” in de verte.

Stilte.

“Verschrikkelijk!” Met pijn in mijn buik van angst scheur ik nog harder dan daarnet over het water naar mamma. De rest van de dag blijf ik heel dicht bij haar. Net als de anderen. We hebben het er niet meer over maar de angst blijft zichtbaar in onze oogjes. Nu weten we wat ‘voedsel voor andere beesten’ betekent. Misselijkmakend!

Als de zon langzaam ondergaat kruipt mamma op de kant. Wij springen haar achterna. Gaan dicht bij haar zitten. Bijna onder haar vleugels. Dat is fijn. Warm en zacht. Het wordt donker. Mijn ogen vallen meteen dicht. Doodmoe van de heftige indrukken van mijn eerste dag. Die nacht heb ik niets in de gaten. Ik ben in een droomloze, diepe slaap.

Een duwtje van mamma maakt mij wakker. “Hè, nu al? O, het is alweer licht. Tsjonge wat heb ik geslapen.” Ik rek mij uit. Schud mijn veertjes. Mijn ogen moeten weer even aan het licht wennen. Veel tijd heb ik niet want mamma loopt naar het water. Ik ren achter haar aan. Net als mijn broertjes en zus.

“Hé, het zijn er minder.” Waar zijn de andere twee zusjes? Voor het slapen gaan waren er drie. Nu zie ik er nog maar één.

“Mamma, waar zijn mijn andere twee zusjes?” piep ik.

“Ratten.” kwaakt ze terug. “Je zusjes lagen iets te ver bij ons vandaan. Ze zijn gegrepen. Weg. Hou mij in de gaten snelle. Het is je beste kans om groot te worden.”

“Ratten? Wat zijn ratten? Geen idee wat ratten zijn.” Niemand van ons vraagt het. Bang voor een eng antwoord. “Waar ben ik in terecht gekomen? Niet normaal toch? Eén momentje niet opletten en je wordt opgevreten! Of je nu zwemt of slaapt. Doodeng. Ik ga echt, écht niet bij mamma vandaan! Nooit meer. Levensgevaarlijk!”

Het water voelt koel. Na wat groene drijvende plantjes opgelepeld te hebben met oog op mamma, zie ik een zwart beestje

over het water lopen. Het lijkt te dansen. Leuk om te zien. Ik volg hem. “Mooi dik beestje.”

“Alles eten!” heeft mamma gezegd. Dus dat beestje is voor mij. Ik zwem erheen en net als ik hap, danst hij een paar centimeter weg. “Hé, dat is niet de bedoeling.” Ik beweeg mijn pootjes sneller. Nu race ik achter mijn kleine zwarte wegdansende hapje aan. Heel hard. Rechttuit. Haakse bocht. Nog sneller. Ik haal hem in. Snavel open. Hap. “Hebbes!” Hij kietelt nog een beetje aan de binnenkant van mijn snavel. Ik slik hem door. Weg. “Pfoei, dat ging niet vanzelf.” denk ik terwijl ik de schaduw in zwem.

“Kwáák!” hoor ik in de verte. Ik kijk mamma’s kant op.

Mijn broertjes en zusje zwemmen snel naar haar toe. Ze kijkt naar mij. “Oei! Ik ben te ver weg. Hoe kon dat nu gebeuren? Snel terug! Vertellen over dat zwarte beestje.”

Net als ik aanzet, net als ik de schaduw uit wil zwemmen, krijg ik een enorme klap van boven!

“Ugh! ... Ik ... Geen adem!”

Mijn vleugeltjes worden hard tegen mijn lichaampje gedrukt. De pijn maakt mij draaierig. Ik word uit het water de lucht in getild. Zonder het te voelen hoor ik mijn vleugelbotjes breken ‘Kjcháp! Kjcháp!’

“Pie-ie-iep ... Uhhh.” Mijn laatste lucht.

Ik zie een groot blauwgrijs lichaam. Van dichtbij.

Het voelt alsof ik achterover val.

Donker.

...

...

Licht.

Er is diffuus wit licht overal om mij heen. Erg prettig. Geen pijn. Geen onrust. Geen idee waar ik ben. En alhoewel ik geen dingen kan onderscheiden, geen sloot, geen gras, geen mamma, voel ik mij thuis. Blij val ik weer in slaap.

...

...

“Wroc!”

Ik open mijn ogen. Glimlach naar de Sluiswachter. Hij staat met zijn slanke gestalte over mij heengebogen. Grote, donkere, vriendelijke ogen kijken mij bezorgd aan.

Nu weet ik waar ik ben.

2. HUSEIR

Een beest. Een rode gloed met in het midden een witgele schijn verraadt het warmste lichaamsdeel.

“Die is voor mij.”

Ik verander van vliegroute. Maar er staat een harde wind. De afstand tussen mij en het beest wordt groter. Dat is niet de bedoeling. Ik zie een tak. Snel land ik erop.

“Ik moet nadenken!” Niet mijn sterkste kant. “Kom op dombo! Je moet er komen!” scheld ik hardop. Wel een sterke kant.

Ik heb eten nodig. Sinds dat ik vanochtend mijn vleugels kon uitslaan heb ik niets meer gegeten. Ik begin de honger écht te voelen. Het beest is zó dichtbij en toch onbereikbaar. Hier word ik enorm sjacherijnig van. Super sjacherijnig!

“Hmm, wat te doen? Zo of zo? ... Zo? Nee, kan niet ... of ... ah ik weet het! Natuurlijk! Schuin op de wind vliegen!” Wel moet ik dan verder en langer vliegen maar die kracht heb ik. Geen probleem. Met honger en goede moed zet ik mij krachtig af van de tak.

“Kom maar beesie. Je bent van mij.”

Eerst schuin met de wind meevliegen. Het beest hou ik rechts in zicht. “Makkie.” Haakse bocht. Hard vliegen. Schuin tegen de wind in. Het beest zit links. “Argh!” Dit kost moeite zeg! Weer haakse bocht. Schuin met de wind mee. Zweven. Bijsturen. Haakse bocht. Schuin wind tegen. Kop naar beneden. Poten naar achteren. “Hup en draaien!” Lichaam schuin. Ik kom dichterbij het beest. Voel zijn warmte. Het water loopt in mijn neus. Haakse bocht. Aanzetten. Kop naar beneden. “Vlieg! Vlieg! Kom op!”

Plotsklaps valt de wind weg. Ik schiet vooruit! Mijn neus knalt tegen de rechterflank van het beest. “Auw! Verdorie!” Hier was ik niet op bedacht maar mijn neus kan wel wat hebben. Ik zet mijn poten stevig op het lichaam neer. Even bijkomen van de

ruwe landing.

Trots op mijn vliegkunsten kijk ik om mij heen. Verderop zie ik een paar soortgenoten gulzig drinken. “Hé, zagen jullie mij?” Ze kijken niet op of om. Erg lomp. Normaliter zou ik ze er niet mee weg laten komen. Ik zou de aandacht opeisen. Nu voel ik mijn honger opspelen. Ik laat ze met rust. Eerst eten.

“Waar is een goed plekje?” Ik stijg een klein stukje op boven het heerlijke lichaam. “Uit de wind blijven.” Ik kijk rond. Vlakbij zie ik een mooie grote dieprode vlek. Beheerst land ik op het zachte vlees. Ik zet mij schrap. “Daar gaan we.” Kop langzaam naar achteren. Hard naar voren! Mijn puntige neus druk ik door de opperhuid van het beest. Op de juiste diepte snuit ik mijn neus leeg zodat het bloed kan blijven stromen. Met grote teugen drink ik het warme vocht totdat ik zo vol zit dat ik niet meer kan drinken. De warmte van het bloed en de volle maag maken mij bijna dronken.

“Aah, lekker!”

Ik trek mijn neus terug, zet mij af en sla mijn vleugels weer uit. De anderen zitten nog steeds op het beest. Met een zwaai van zijn staart slaat hij er een aantal plat. Ik zie ze naar de grond dwarrelen. “Hahaha. Beter opletten losers! Leef je langer!”

Ik zoem volledig tevreden verder. Dit leven is nog niet zo verkeerd. Nu op zoek naar stilstaand water. Mijn buik staat op springen van de eitjes.

De volgende minuten laat ik mij door de wind meevoeren. Dromerig zie ik de wereld onder mij doorschuiven. Gras. Bloemen. Planten. Een donker plekje op de grond trekt mijn aandacht.

Ik daal af naar wat een plasje regenwater is. Het is bruinig, ruikt ook wat muf en staat hartstikke stil onderaan een stenen muur. Voorzichtig land ik op het oppervlak. De temperatuur is prima. Lauw. “Dit is goed! Helemaal goed.” Ik ga er voor zitten. Persen. Binnen een tel liggen de eitjes in het plasje. “Dat lucht op!” Binnen een paar dagen zullen mijn nakomelingen

het levenslicht zien. Missie volbracht.

“Ik moet een beest zoeken. Ik heb honger. Ik heb écht honger.” Ik zet mij af en wil wegvliegen. Maar een windvlaag slaat mij tegen de muur. Buitelend kom ik in een kier tussen het water en de muur terecht. “Hè, mijn vleugels zijn nat geworden.” Ik voel ze tegen mijn lichaam plakken. “Verdorie! Nu moet ik mij verstoppen totdat ik weer kan vliegen.”

Voorzichtig kijk ik in de kier. Geen bedreigingen. Geen andere insecten. Dat is een meevaller. Ik moet er niet aan denken om bij toeval een spin tegen te komen. Dan is het gewoon over en uit. Ik heb in mijn korte leven genoeg leeggezogen soortgenoten in webben zien hangen. Gruwelijk. “Als je die van pijn vertrokken koppies zag ...”

Voorzichtig kruip ik de kier in. Stapje voor stapje. Ik hou mijn poten gespannen. Als er iets beweegt wil ik weg kunnen springen. Het wordt donkerder. Er komt hier geen daglicht meer. Geluid van buiten verstomd. De stenen wanden en de vloer zijn brokkelig. Mijn poten glijden weg als ik op een korreltje gruis stap. Dat maakt mij onzekerder. Ik kom bij een bocht in het nu bijna helemaal duistere gangetje.

“Dit is gevaarlijk.” Pootje voor pootje kruip ik ernaartoe. Nog twee stapjes. Met ingehouden adem wacht ik. Luisteren. En ... Nee, niets. Nog een stapje. Nog een kleintje. Ik kijk om het hoekje. Flits! Helder licht! “Wo!” Ik duik terug en druk mij tegen de muur.

Ik sta stokstijf. Tien tellen. Twintig tellen. Er gebeurt verder niets. Ik adem weer normaal. Voorzichtig steek ik mijn kop nog een keer om het hoekje ...

Het licht! Nu dwing ik mijzelf iets langer te kijken. “Ah, o. Niets aan de hand.” Het heldere licht is van een verderop in de kier binnenvallend lichtstraaltje. “Licht aan het eind van de tunnel!” zeg ik grappend tegen mijzelf. Opgelucht kruip ik zo snel als ik kan over het gruis.

Mijn vleugels zijn al droog. Ze plakken niet meer tegen mijn

lijf. Ik ze zelfs al een beetje gebruiken. Ik laat ze telkens kort wapperen. Wel uitkijken dat ik ze niet aan het ruwe steen van de wanden beschadig.

Eindelijk kom ik bij de opening. In het licht. Ik zit onderin een muur. Tussen de stenen vloer en iets van hout. Links en rechts loopt de muur recht omhoog. Daarboven zie ik geen lucht maar iets in dezelfde kleur als de muur. De vloer lijkt zacht en pluizig. Daar kan ik beter niet op lopen. Mijn pootjes blijven erin haken.

Er is niets dat op gevaar wijst. Ik probeer mijn vleugels. Ze doen het weer. Ik zet mij af en vlieg zover mogelijk naar boven. Eerst de omgeving overzien. Op het hoogste punt raak ik steen. Hetzelfde als de muur. Ik moet er iets onder blijven.

Het is hier windstil. De temperatuur is aangenaam. Bevalt mij wel. Op mijn gemak vlieg ik rechtdoor. Als ik moe word draai ik mij om. Pauze. Poten omhoog. Vleugels naar beneden. Hangen aan het steen boven mij. Uitrusten. Na korte tijd herinnert mijn maag mij dat ik moet eten. "Argh, ik barst van de honger!" Ik zie nergens een teken van levende wezens. Ik vlieg verder.

Voor mij zie daglicht. Daglicht betekent kans op beesten. Eten. "Jaha, kom maar beesies!" Snel vlieg ik er heen. Met mijn neus stoot ik keihard tegen een onzichtbare wand! "Au" zoem ik hoog. "Dát doet zeer!" Ik kijk om mij heen of ik niet iemand zie die hiervoor moet boeten. Niemand. Mijn vleugels beweeg ik harder dan normaal om een opening te forceren. Ik ga alleen maar omhoog of omlaag en mijn neus doet steeds meer pijn.

Ik ga weer boven uitrusten. "Dit is raar." Nog een keer zet ik mij af richting het daglicht. "Bám!" Tegen de onzichtbare wand. "Wat irritant zeg! Ik zie het gras en de bomen. Ik voel de warmte van de zon op mijn lichaam. En toch kan ik er niet komen!" Op volle kracht vlieg ik op en neer. Mijn neus wordt rauw. Vloekend en tierend zoek ik het opnieuw hogerop.

Opeens voel ik een grote luchtverplaatsing. Daar word ik blij van. Het betekent dat er ergens beesten bewegen!

“Waar zijn ze?” Ik scan de ruimte. “Ah, kijk!” Onder mij zie ik niet één maar twee beesten lopen. Een grote kans om te eten. Ik vlieg er achter aan. Meteen ik moet weer opstijgen! Eén van de beesten heeft zich omgedraaid. Hij komt mij met grote passen tegemoet. Ik kan beter veilig blijven hangen. Wachten totdat ze stilstaan.

De ene steekt zijn lange tentakels naar links en naar rechts. Met een schrapend geluid haalt hij ze weer bij elkaar. Het daglicht achter de onzichtbare wand verdwijnt. “Huh, bijzonder.”

Het andere beest is weg. Geen idee waarheen. “Ik heb er maar eentje nodig om van te drinken.” Dus ik maak mij geen zorgen. Na een paar tellen komt die tweede ook weer in zicht. Middenin de kamer neemt het rode lichaamsoppervlak enorm toe. Hij is blijkbaar gaan liggen. De ander gaat ernaast. Die wordt nu ook steeds roder. Ze lijken één beest te worden waarbij ze enorm bewegen. De lichaamstemperatuur neemt toe.

“Hoh hoh hoh, dat wordt een feestmaal!” Als ze na een half uurtje stilliggen laat ik los. Ik vlieg rustig naar ze toe. “Hm, welke van de twee?” Langzaam vlieg ik vlak over hun lichamen. Ik zie en ruik de dampende warmte. “Wát een zaligheid! Wát een overvloed! Kom maar!”

Ik land op één van de twee. In een kuiltje net onder de keel. Mijn kop naar achteren. “Komt-ie!” Met kracht gooi ik mijn kop naar voren. Mijn neus boort zich door de opperhuid heen. Ik spuit mijn neus leeg en drink. “Ach, het warme bloed, geweldig!” Ik word er helemaal duizelig van. Heerlijk!

Na mij volgezogen te hebben trek ik mijn neus terug. Ik vlieg naar een donker plekje op de muur. Rustig bijkomen. Blij val ik in slaap. Ik droom van de koele wind, een lauw plasje water en warm bloed. Ik voel mij gelukkig. Erg gelukkig.

Na een uur of twee geslapen te hebben word ik weer helemaal fris wakker. Het bloed is verteerd. “Tjonge, ik barst van de honger.” Ik zet mij af. Mijn vleugels brengen mij terug bij de beesten. “Goed plekje zoeken.”